

DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT.

Eucharistie- en gebedsvieringen.

Elke week op zondag om 9.30 u. eucharistieviering
4e zondag van de maand om 9.30 u. gebedsviering
3^e zondag van de maand koffie na de viering.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 17 april.

17.00 u. Avondviering

Zondag 18 april. Derde Paaszondag.

11.15 u. Plechtige hoogmis .

Zaterdag 24 april. H. Fidelis van Sigmaringen.

17.00 u. Avondviering

Zondag 25 april. Vierde Paaszondag.

11.15 u. Plechtige hoogmis .

SINT-JOZEF

SINT ROCHUS

Zaterdag 17 april .

08.00 u. Ochtendviering.

18.00 u. Avondviering.

Zondag 18 april. Derde Paaszondag.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis. Zlm. Louisa Gabriëls.

Maandag 19 april.

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 20 april.

08.00 u. Ochtendviering

Woensdag 21 april. H. Anselmus.

08.00 u. Ochtendviering.

Donderdag 22 april.

8.00 u. Ochtendviering

Vrijdag 23 april. H. Joris. H. Adalbertus.

08.00 u. Ochtendviering

Zaterdag 24 april. H. Fidelis van Sigmaringen.

08.30 u. Ochtendviering

18.00 u. Avondviering

Zondag 25 april. Vierde Paaszondag.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis. Zlm. Guy Hendrickx en Zlm.

Gaby Schepkens en haar Familie.

Op weg naar honderd?

Of liever niet meer?

Laat je eens horen.

Mijn tweede artikel over pijl en boog heb ik nog even in zijn koker gelaten omdat ik tot de vaststelling kwam dat ik intussen reeds vijftig tekstjes, dus vijftig weken lang, ononderbroken heb neergepend. Feitelijk schrok ik er zelf wel een beetje van. Vijftig stukjes, een honderdtal A4- blaadjes vol, meer dan 45000 woorden, je staat er niet bij stil. Dan zie je weer eens hoe snel het allemaal gaat. Natuurlijk begrijp ik ook wel dat iedereen daar niet even opgetogen over zal zijn en dat sommigen het misschien ook wel genoeg beginnen te vinden. Zelf ben ik nog niet uitverteld over onze parochie. Maar ik heb ook getracht een aantal dingen neer te schrijven waar niet Sint-Rochus parochianen hopelijk ook iets aan gehad hebben.

Feitelijk is het allemaal de schuld van Corona. In maart vorig jaar moesten we ineens allemaal in ons kot blijven en het weekend van 14-15 maart 2020 gingen ook de kerken dicht. Ook ons sociaal parochieleven viel volledig stil. Dat was in ruim 130 jaar parochie nog nooit gebeurd, zelfs twee wereldoorlogen hadden dat niet klaar gekregen. Opeens verloren we waar we zoveel nood aan hadden en hebben menselijk contact. We moesten ons totaal anders gaan organiseren. Het internet en de voor de hand zijnde digitale middelen moesten onze vergaderingen en andere bijeenkomsten vervangen. Dat was niet zo eenvoudig onvoorbereid en was natuurlijk ook maar een nood oplossing. Maar toen wisten we natuurlijk nog niet dat we er niet op een paar weken zouden vanaf zijn. En zo begon ik dan ook op zaterdag 21 maart aan mijn eerste artikel. Ik schreef er toen onder dat ik door de omstandigheden ruimschoots de tijd had om die "brief" neer te schrijven van uit mijn "kot". Dat is nu wel enigszins anders, de deadline van elke week een tekstje neer te schrijven legt toch wel een zekere druk op. Met de goede week en Pasen waren er toen geen diensten in de kerk. Dus we zijn er op vooruit gegaan wat dit jaar mochten we toch met vijftien samen komen voor de vieringen. Er is nu een verlengde paasvakantie voor de scholen vorig jaar waren ze ook toen volledig dicht. Nieuw was toen ook dat de mensen weer volop het wandelen gingen herwaarderen. Ik schreef toen als titel voor een artikeltje: "Wanneer het in het weekend op de "boulevard" van 't Rivierenhof drukker is dan op de Meir." We mochten ook geen grote verplaatsingen maken dus gingen we terug onze eigen omgeving verkennen. Zo kon ik ook wat aandacht besteden aan de nieuwe wijken van de Pius X en Sint-Rochusparochie tussen Dascottelei, Kerkhofweg en Eksterlaar, maar ook aan oude klassiekers zoals Silsburg, 't Fortje, de Waterbaan en de Stevenslei. Maar over Deurne-Zuid valt nog heel wat te vertellen. Ik heb ook getracht wat aandacht te besteden aan de historiek en wetenswaardigheden van de verschillende maanden bv. de meimaand met Maria

centraal en de bedevaartsoorden. In november kwamen ruimschoots de kerkhoven aan bod. Er was aandacht voor onze eenentachtigjarige pastoor Fons Houtmeyers. Deze aandacht was heel terecht want ook nu leidt hij onze parochies van Pius X en Sint- Rochus, ondanks alle praktische obstakels bv. de beperkingen bij uitvaarten en de lichamelijke ongemakken voortkomende uit zijn dan toch niet eeuwige jeugd, op zijn manier prachtig door deze corona periode. Dit inspireerde mij ook om toch enkele weken terecht aandacht aan priesters te besteden. Ook de vakanties verliepen anders dan gewoonlijk. Eigen land was weer in trek. Dat deed mij ook mijmeren over mijn jeugd in den Bond en de Chiro en onze "reizen" toen naar de Wezenberg, de Piottenberg, de Kattkensberg en de Drie Boomkesberg. Ik trachtte ook het parochieleven, in de mate dat dat nog doorging, toch ook een beetje mee op te volgen en er verslag over uit te brengen. Sommige verenigingen zoals ons kerkkoor vielen volledig stil. Andere hebben soms toch een korte periode activiteiten gehad maar op een heel klein pitje. Voor ons parochiehuis Familia was het natuurlijk ook een jaar in mineur. Maar men heeft er zich zeker nog goed door geslagen en hard gewerkt aan de verfraaiing van de gebouwen.

De zomer bracht weer wat hoop met de versoepelingen waar we spijtig genoeg niet lang hebben kunnen van genieten. Onze hoop om in september terug een normaal werkjaar in onze parochies te kunnen opstarten werd al heel gauw de kop ingedrukt door een nieuwe coronagolf en de weer bijhorende beperkingen in onze vrijheden. Misschien was het toch te snel wat van het goede teveel geweest. En dus bleef voor mij het neerschrijven weer voor een groot deel alleen maar over.

Maar de kerkraden moesten natuurlijk ondanks alle problemen toch blijven doorwerken digitaal.

Het Centraal kerkbestuur verloor zijn zeer geliefde, bekwame en hard werkende secretaris maar kon gelukkig vrij snel een opvolger vinden. Verder heb ik het nog gehad over de periode van het begin van onze parochie, de epidemieën, het onderwijs en de dorpspolitiek.

Uiteindelijk werd het nogal een grote variëteit aan inhoud wat voor sommigen misschien verrijkend overkwam, voor anderen misschien als een "kakofonie". Maar uiteindelijk zingt toch ieder vogeltje zoals het "gepend" is.

Ward Wené.

HELIGE LODEWIJK VAN MONTFORT

Door corona kregen we vragen van de verschillende Waelrantkoren om tijdelijk in onze kerk te kunnen repeteren. Dit op zondagavond het kamerkoor Waelrant en ook op donderdagavond het kinderkoor.

Omdat corona-regels voor koorrepetitie het voorschrijven zingen zij/
- met mondmaskers

- laten de voordeur open voor verluchting en zetten ze ook de nooddeur open en dit volgens de voorschriften van corona .

Tussendoor wordt de kerk ook gebruikt door Ehipassiko, wegens te kleine ruimte in 't klokske.

HEILIGE PIUS X

Geef mij de kracht
om nachtzwarte dagen
geduldig te verdragen.
Leven wil ik:
woorden oogsten
tot ik aanmeer in Uw licht.
Blijf daarom dicht bij mij,
als een wolletje
om mij heengeslagen.

Hilde Devos

SINT-JOZEF

Licht van Bethlehem

Op Paasmaandag werd door een afvaardiging van het team van de pastorale eenheid Heilige Christoffel ook in onze kerk het licht van Bethlehem geleverd. Zij trotseerden per fiets de sneeuwvlokken en stevige noordenwind en wisten de grenzen van hun pastorale eenheid eindelijk fysiek te bezoeken. Ze kwamen niet met lege handen. Het eerder in december door de scouts overgebrachte licht uit het Heilig Land, dat op de vijfde zondag van dit jaar vanuit de kathedraal aankwam in de zondagskerk van onze pastorale eenheid, werd verder verspreid. Niet via een tuinparty met 50 deelnemers zoals aanvankelijk gepland, daar staken nieuwe coronabeperkingen een stokje voor maar wel door de sportieve prestatie van een delegatie die langsheen 14 kerken passeerde. Ze waren voorzien van lantaarn, kaarsen en heel veel enthousiasme. Binnen in het kerkgebouw was er een blijde intrede voorzien waarbij het licht geflankeerd werd door een boodschap en zegengebied. Het Halleluja van Händel mocht dit bezoek muzikaal ondersteunen.

SINT-ROCHUS.

PASEN BLIJFT ONS OPROEPEN ...

tekst van Marinus van den Berg

LANGZAAM MAAR ZEKER KOMT ER LICHT ...

Het aantal besmettingen gaat de goede richting uit en blijft dalen.

We horen héél duidelijk dat het aantal mensen

dat de 1° en ook reeds de 2° prik kreeg

héél duidelijk aan het stijgen is.

Oef, wat een geluk.

We kijken dan inderdaad uit naar begin mei

en naar nieuwe versoepelingen in de maatregelen.

We zouden héél blij zijn als de kerken dan niet worden vergeten.

Wat zal het deugd doen als het aantal kerkgangers terug mag stijgen

en als de mensen van het koor er terug bij mogen zijn

om onze vieringen op te luisteren.

De lente is natuurlijk ook voelbaar aanwezig

en het is ook 's morgens reeds aangenaam

om eens buiten te komen.

Probeer er zeker zelf ook bij te zijn

zo vlug ons aantal kerkgangers mag stijgen !!!

uit de paasbezinning van Tau

peter

Wat een vreugde wanneer

het Paasfeest nieuw leven doet ontluiken:

een nieuw begin breekt aan!

Na al die omzwervingen

langsheen bergtoppen van succes,

maar ook doorheen dalen

van mislukking en verdriet

eindelijk als pelgrim

mogen thuiskomen

bij jezelf en bij God:

daarin ligt, volgens Franciscus,

de échte vreugde!

Alleluia!

Het gebed voor het kruis van San Damiano

opende Franciscus de ogen.

"Herstel mijn kerk!", zo klonk het.

Franciscus stak heel eenvoudig

zijn handen uit de mouwen

en herstelde bouwvallige kerkjes

in de streek rond Assisi.

Daarmee timmerde hij ook

aan de ruïne van zijn hart

zodat hij ook daar

God kon verwelkomen.

Het kruis van San Damiano
neemt ons mee,
voorbij pijn, mislukking en verdriet
naar een nieuw en gelouterd leven:
een haantje kondigt
de nieuwe morgen aan,
de bloedrode kleur staat
symbool voor nieuw leven.
Het kruis spreekt opnieuw:
"Ga en herstel je hart,
zodat Ik er mag thuiskomen!"

Jezus, verrezen, met ogen open,
gericht op de toekomst
en God die met een zegenend gebaar
de hele schepping liefdevol voltooit:
ook wij zijn er van harte welkom!

WE DENKEN NOG EVEN TERUG AAN WITTE DONDERDAG EN DE INSTELLING VAN DE EUCHARISTIE ...

Aanbid nooit
ongebroken brood

Deze puntige uitspraak van Frans Van Steenberghe brengt mij naadloos bij Witte Donderdag. Na de liturgische viering wordt het altaar ontbloot en het eucharistisch brood naar het rustaltaar gebracht. Op vele plaatsen is er dan nog even tijd voor stille aanbidding. Ik heb dat altijd een sterk moment gevonden. Niet om zalig te vertoeven maar echt als een wake. Het is het uur van de waarheid, van de doodstrijd van Jezus in de Hof van Olijven. Nu is het zaak alert en waakzaam te blijven en niet in slaap te vallen zoals de leerlingen toen. De herder die het brood gebroken heeft voor zijn vrienden, wordt nu zelf gebroken. Het lijden spoelt als een storm over hem heen. 'Het is beter dat één sterft voor het volk'... klonk het cynisch. Niemand gaat door het leven zonder te lijden. Ieder krijgt zijn of haar deel van de grote of kleine kwaaltjes. En er zijn periodes waar we intenser dan anders met onze neus op onze kwetsbaarheid en

eindigheid gedrukt worden. Maar het meest weerzinwekkend is toch wel dat er ook zoveel lijden is dat mensen elkaar aandoen, altijd weer opnieuw, soms in verbijsterende vormen en in een barbaars teveel. Hoe waden we door die zee van ellende?

Jezus is er mee middenin gaan staan. Hij is die weg ten einde toe gegaan. Dat was de uiterste consequentie van het teken dat hij tijdens de maaltijd had meegegeven. Toen hij het brood brak, brak ook zijn liefde helemaal open: radicale zelfgave, ook al moet ze door de zee van verguizing, bespottig en verlatenheid. Maar ook als duidelijk teken. Er is geen andere weg om haat en geweld, kortzichtigheid of brutaal machtsmisbruik open te breken: zelf je leven breken en delen in plaats van de ander te gebruiken of onder de knoet te houden. Alleen liefde kan ook een weg ten leven banen als leed en lijden onze weg kruisen.

Wat moet er in mij nog breken opdat ik ook smakelijk zou worden als brood? Nooit beter dan in die wake van Witte Donderdag besef ik dat aanbidding nooit vrijblijvend is. Dat zij als keerzijde heeft mij laten raken door het lijden van mensen vlakbij en veraf.

Er is nog een ander gezegde dat mij voor de geest komt: 'Wiens brood men eet, diens woord men spreekt'. Zo loopt het vaak in onze harde wereld. Velen zwijgen zelfs 'om de brode' of ze gaan hun broodheren zoveel mogelijk naar de mond praten.' Je bijt toch niet in de hand waaruit je eet...' Zal het bij ons anders zijn na de viering van Witte Donderdag? Zal men aan ons kunnen zien wiens brood wij gegeten hebben? Zullen wij van liefde spreken en zal aan onze daden te zien zijn dat wij in het spoor gaan van hem die zichzelf als brood voor ons gebroken heeft?

Eddy